

מסורת הש"ס

כל פסולי המוקדשין

פרק חמישי בכורות

לג.

עין משפט
נר מצוה

י א מיי פיד מהל' בראת
 המקדש הל' י ופ"ח מהל'
 קרנן פקח הל' א:
 יא ב מיי פ"ח מהלכות
 בנדרות הל' א:
 יב ג מיי פ"ח מהלכות בראת
 מקדש הל' י ופ"ח מהל'
 ק"פ הל' ח:
 יג ד מיי פ"ח מהל' בראת
 הלכה ו טושי"ע א"ח ס'
 מלג סעף א:
 יד ה מיי פ"ח מהל' בנדרות
 הלכה יט וכאדק מ"ד
 טושי"ע י"ד ס' זו סעף א:
 וזו ו מיי פ"ח מהל' פסולי
 המוקדשין הלכה ג:

תורה אור השלם

[illegible]

מוסף רע"י

[illegible]

שיטה מקובצת

א) קאמרינן ולאכילה זר:
 ב) אף בכור מותר: ג) יצחק
 ורבי אושעיא ס"א דאמר
 רבי יצחק החורש בשור
 פסולי המוקדשים לוקח מ"ט
 כצבי וכאיל גוף אחד ועשאו
 הכתוב שני מינין ואמר ר' א
 אושע' המרביע שור פסולי
 המוקדשים לוקח מאי טעמא
 כצבי וכאיל גוף אחד ועשאו
 הכתוב שני מינין: ז) הקפר
 ס"א דאמר רבי אלעזר הקפר
 חזי זהבא רבא ללמד ומצא

דבית ה"ם תם בו. אף על גב דהאי קרא מיירי נמי בצעל מוס צין לרצ צין לרצי רצ דלעיל בריש עד כמה (דף כח.) וצין לרצי ישמעאל צין לרצי עקיבא דפ' אחיהו מקומן צסופו (וצחוס דף קז.) וצין לרצי ישמעאל וצין לרצי יוסף הגלילי דדריש ב"ש (שם דף לו.) או מצטרפ דמשמע אהד תם ואחד צעל מוס או מיהיה (לו) דדריש לימד על הצבור צעל מוס שנותנו לכהן מ"מ אתי קל וחומר ומפיק מיהקשא ונאכל לזרים מאחר דמתוקמא היקשא ^ו דכחוס התנופה צתס וצכי האי גויה אשכחן צפ"ק דוצחוס (דף קי.) גבי אשס שניכנס דמו (צח) פסול לא מצינ אמרת קל וחומר משעול ^ו אף על גב דרצנו אים לבו

הַיִּקְשָׁא יֵיט דְּמִטְּאָת כֹּאשֶׁם לְמַלְתָּא
אֲחֵרִיתִי דְּמִדּוּכָה סוּגִילָא יֵיט הַסֵּם וּבִפְ"ק
דְּקִדּוּשִׁין (דף יד.) * אֲמִי קָל וְחוֹמֶר
וּפִתְקָא מְגוּרִיהָ שׁוּב בְּגִמְרָא וּבְמִיתָת
הַיִּסָּב גְּצִי וְכֵל הֵיכָא דְּכִמְצִי (חֻקָּה)
יַעֲיֹכְזָא לֹא דְרִשְׁתִּין ק"ו וְשִׁנְעִמְתִּין
דְּמִנּוּת עֵשָׂה שְׁמוֹנָא גְרַמְסָא גְצִי טְלִיס
חִיזִין נָשִׁים לֹא כֵן שֵׁן וְהָא דִּלְקִנָּן
דְּרִישׁ פ' ט' (דף נג.): דְּרִישְׁתִּין מֵהִיקְשָׁא
דְּעֵשָׂר תַּעֲשֶׂר מִקֵּץ בְּהֵמָה לְמַעֲשֶׂר דָּגָן
מִה מַעֲשֶׂר דָּגָן מִן הַחֹדֶשׁ עַל הַיֵּשֶׁן לֹא
וּפִתְקָא מִק"ו דְּכִנְשִׁים וְעוֹשִׁים שֶׁסָּם
כֻּלָּאִם זֶה בִּזְמַן מַתַּעֲשִׂים מִזֶּה עַל זֶה
חֹדֶשׁ וַיֵּשֶׁן כו' הַסֵּם לֹא מִימִינוּמְתָּא הִיקְשָׁא
אִי אֲחִיתִי לְמִידָן ק"ו וְעֵשָׂא דְלִכְרִי וְיִמִּי
בְּרִי יְהוּדָה לְרִיבִי הִיקְשָׁא לְדִבְרֵי אֲמִי
דְּהֵוָּא פִּירְקָא^ד דְּמָה מַעֲשֶׂר נִיטָל בְּזִמְנָא
וּבְמַחֲשָׁבָה וְכו' וְזִכְרִיכָא נִמִּי לְכַדְרִישׁ
בְּזִמְנִים בְּסוּף פ' בִּית שְׁמַאי (דף מה.)
יֵיט קִדְשִׁי עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים אֵין חִיזִין
אִי מ"מ עֵיקָר אֲחִיתִי הִיקְשָׁא לִשְׁנָה שְׁנָה
וְהָא דְּכָלֵל בְּזִכְרִי (חֻלִּין דף קטו.) אִיכָא
מ"ד דְּבִשְׁרִי בְּחִלָּה אֲסוּר בְּחִלָּה וְמוֹתֵר
בְּהֵמָה מְגוּרָה שׁוּב קִדְשֶׁהּ קִדֵּשׁ קִדֵּשׁ וְאִיכָא
לְמֵאֵן דֹּאסְרִי אֵף בְּהֵמָה מִק"ו לֹא
קִשְׁיָא מִיָּדִי אֵהֵיִל דְּקִדּוּשִׁין (דף טו)
ע' דְּכַרְפְּרִישִׁין בְּקִדּוּשִׁין: **חָדָר** לְכַדְרִי
יִצְחָק ור' אוֹשְׁעִיא. פ' בְּקוּטֵרֶס נִלָּא
אֲתַפְרֵשׁ וְרִבִּינוּ חֲנַנְלָא מִפְּשֵׁי דִּהִיִּינוּ
הֵיכָא דִּפ"ב דְּמִכּוּת (דף כג.) הַמְרִבִּיעַ
שׁוּר פְּסוּלִי הַמוֹקְדֵשִׁין וְהַמְהִיבִי שׁוּר
פְּסוּלִי הַמוֹקְדֵשִׁין לֹקוֹה גּוֹף אֲחֵד^ה (דף
יט) הֵן וְעֵשָׂא הַכְּתוּב שְׁנֵי גּוֹפִין פִּירוּשׁ
שֶׁהַשּׁוּר בְּפִנֵּי עֲלֻמּוֹ נִחְשָׁב כְּכִזֵּי וְכֹאִיל
דִּהִיִּינוּ שְׁנֵי מִינִין וְלֹא כִמוֹ שֶׁרָגִילִין לִפְרֵשׁ
שֶׁסָּם שְׁקָלָת הוּא כְּקִדְשִׁים וְשָׁקֶל הוּא
כְּחֻלִּין אֵלֶּה מִזְבֵּי וְאִיל נִפְקָא כְּדִקְאֲמֵר
הַכֹּא^ט: **אֵין** מֵאֲבִירִין אוֹתוֹ אֲנָדוּת.
ה' לְנַעַל קָרִי יֵיט לֵשָׁה שׁוּר רַק
לְנוּמָאִה שֶׁהִמְרָה בְּפִסָּם דְּמִדּוּכָה
בְּסוּמּוֹ: **דִּתְנִיא** הִיו אֲפִיזִי שְׁתֵּי

צבוע

[illegible]

הני מילי צבור סם. איתקש לחזה ושוק דהא קרא בתם קמשהי
דכתיב לעיל מיניה [במדבר יח] את דמם תזרוק אבל צעל מוס כתיב בפרשת
כל הצבור (דברים טו) הטמא והטהור יחדו: **זר שאוכל בקדשים**
קלים. שלמים ומעשר ופסח: **צעודם צבור.** לאם אינ כהן טהור

זכור דכמיזי^א צמועדו ואפילו בשבת
 ואפי' בטומאה: ים צאליק. זר
 קמייני וצאליק. זר ע"ה שטמא
 דלאחרמן ים בקדשים קלים דלא משכנת
 אילנה דכחן שטמא מותר זה וזר אסור
 זה: ואידך. מנא קמא אילנה דבית
 הלל אמר לך תלתא צדי ואיל כמיזי
 בראה אנכי חד לכדריי ימאק ורבי
 אושעיא ולא מתפרש לנו היכן: לנדר'
 אלעזר הקפר. בשמיטת חולין צפי'
 שני (דף קמ"ז) מה הפס. י"ז וזה
 ושוק נדות לא דטמא שאכל את הקדש
 חייב טו ברכת: הפסח שנה בטומאה.
 שטמא רוב צבור במת ועשו פסח
 בטומאה לא יאכלו ממנו וזים וזות
 א"ע. דכלני ליה טמא ממים. אלא
 מי לי טמא. טמא היטא ממים
 (א) וי"ע חס' חולין קט'
 (ב) בעל שם מינים, ה' ב' צ'
 (ג) עשר שנים ש' למתו ים כל
 (ד) ענין ובמתו דוקא אם קריה
 עשה ע"ה שנה
 (ה) האשונה תמות שכר כפר
 (ו) ענין אם בשמיטת קדש
 (ז) ע"ה וזוהר כ"י

הגהות הב"ח

(א) גמ' הטמא והטהור
יחדיו יאכלנו וצ"ש ה"מ:
(ב) תוס' ד"ה חד וכו' גוף
אחד הוא ועשאו הכתוב
שני גופין:

גליון הש"ס

גמ' תלתא צבי ואיל. עי
לעיל יצ ע"א מד"ה מה:
תד"ה וב"ה כו' אתי ק"ו
ומפקא מג"ש. עי צב"מ
קיד ע"א מד"ה ולדך:

רבינו גרשום

וזה נשאר המוקדשין וזה ששפדו
ושטחו לאכילה: דלא חוי ליש. ציוס
טוב: ב"ש היא. דשאר צבור צעל
מוס בקדושתו קאי אפי' לאחר שמיטה
כחם וכי היכי י' דחם אין מרגילין
משום ציון דקדשים דפוגם הבשר
דמחמיר לתמוך העור ומומן הבשר
צבעל מוס נמי אין מרגילין: רבי אלעזר
צ"ש. דמחמיר בפסולי המוקדשין דלמר
יו אפילו לאחר שמיטה בקדושמיייהו
קיימי: שתי תעוּס. שהפריש
לאחריות שאם תאכזר האחת יתכפר
בזבירתה ונפל מוס צאחת: סמימה
פקרב. לחטאתו: צעל מוס פקדה.
ודמיה לנדת שפרות: נשחטה
צעל מוס. אחר פדיונה: אם עד
שלא נזרק דמה של סמימה. נשחטה:
מוסרי. צבילה ואלע"ז שנוקד דם
התמימה קודם שמיאלכ צ"ש צעל מוס
דבזירה לן דמאחר שצאת זבימה שז אין צ"ה קדושה
צבעל מוס: אם משנוקד דמה של סמימה. נשחטה אסורה אפילו
בהנאה דהויא לה חטאת שכיפרו צעליה ולמימה אולא דזו היא אחת
מתמש תעוּסות יו מתמוט: אפילו צער בזבירה ו' אסורה. צער
צעל מוס דבזירה ליה אפילו לאחר שמיטה בקדושמיייהו קיימי
וחטאת שכיפרו צעליה מיקריא: לוקמה כולה כצ"ש. דקס"ד דכי
היכי דמחמיר צ"ש צבור מחמיר נמי צבאר פסולי המוקדשין פ:
(ור"ה)

לרצון בכל ענין דלם דמיה למטות שפירו צנניה ורבי אלעזר זכר
הכל מיירי שהתמימה צאה ע"י קדושת ה' עצמה ולא חילל הצבע
שלה כיון דלפין התמימה צאה מכתה הלכך לרצון נזרק דמה לפס
אלעזר צרבי שמעון וכן אסורה בכל

ומקודשין משום ביון:
ב"ש דאמר אין מאכילין
דבשר למות כלומר כי הכי
מחמיר ביה בחמיר
מאי בארנא דאין מרגילין:
אחת תמימה ואחת בעלת
שנים כגון שהיה ב'
תחטאת לאחרי שחט אתה או (תפיל) [תפול] בה מום שהיא שניה תחתיה: אם משנזק דמה של תמימה.
שחטתה הבעלת מום אסורה והריא חטאת שפירו בעליה לדמיתה אולא: רבי אלעזר בן שבעון אומר אפי' בשר בעלת
מום בקריה. כלומר אפי' נדשחטה קודם שנזק דמה ואפי' בדשר בקריה הווי כמבשרל כיון שלא נאכל אלא
לאחר זריקה אסור. וכי היכי מחמיר הכא בהך בעלת מום הריא אסורי המקודשין הם הכי מחמיר דאין מרגילין

מן קר. והא דלא מזכיר הכא אלא נזק משום רבות דב' נקטתה אדפי' שרי ה"ח: טע' חטאות לא גרס' דהגן: טע' מום ובמו
הנזק צד' הלאה: טע' שחטתה הבעלת מום: ט' קדושת ה'.